

ИГРА С ОГЪНЯ

Copyright © 2020. PLAYING WITH FIRE by L.J. Shen
The moral rights of the author have been asserted.

- © Евелина Пенева, *превод от английски*
- © Фиделия Косева, *дизайнер на корицата*
- © Сиела Норма АД

София • 2021

ISBN: 978-954-28-3658-2

Л. Дж. Шен

Игра
с дъна

Превод от английски:
Евелина Пенева

 ciela

На Чил и Лулу

*Никога не е късно да се превърнеш в онова,
което би могъл да бъдеш.*

Джордж Елиът

Плейлиста:

“Helena” – My Chemical Romance

“Rebel Girl” – Bikini Kill

“Atomic” – Blondie

“Mystery of Love” – Sufjan Stevens

“Human” – Rag’n’Bone Man

“Reckless” – Healy

“Death Bed” – Powfu

ПРОЛОГ

Грейс

ЕДИНСТВЕНОТО, КОЕТО ОГЪНЯТ НЕ ПОРАЗИ, беше пръстенът с пламък на покойната ми майка.

Не беше скъпо бижу, напротив. Пръстен като ония, които получаваш в пластмасово яйце, след като си пъхнал долар в машината в търговския център. Баба Сави разправяше, че майка ми искала да бъде мой.

Огънят символизираше красотата, гнева, прераждането, това ми разказваше. Нищо хубаво за мен нямаше в тази работа, защото в моя случай символизираше унищожението ми.

Навремето бабчето ме приспиваше с истории за феникса, който се надигал от пепелта си. Казваше, че майка искала именно това да ѝ се случи – да се извиси над обстоятелствата в живота си и да надделее.

Желанието на майка ми било да умре и да започне отначало.

Останала си само с първата част.

Аз ли? Аз получих и двете.

17 ноември 2015 г.

Шестнайсет години.

Още щом се събудих в болничното легло, помолих сестрата да ми помогне да си сложа пак пръстена. Допрях го до устните си и си казах желание, както ме беше научила баба.

Не си пожелах парите от застраховката да дойдат бързо, нито бедността по света да изчезне.

Поисках да си възвърна красотата.

Малко след това съм припаднала, изтощена от тежкото преживяване. В съня си долавях откъслечи от разговори на посетителите, които пълнеха стаята ми.

„...най-красивото момиче в Шеридан. Какво елегантно носле. Какви красиви устни. Руса, синеока. Такова нещастие, Хедър.“

„Можеше и модел да бъде.“

„Горката, не знае в какъв вид ще се събуди.“

„Това вече не ѝ е Канзас.“

Бавно излизах от предизвиканата кома, не бях сигурна какво ме очаква от другата страна. Имах чувството, че плувам сред натрошено стъкло. И най-слабото движение предизвикваше болка. Посетителите – съученици, най-добрата ми приятелка Карли, приятелят ми Тъкър – идваха и си отиваха, потупваха ме, говореха ми мило, ахкаха, когато очите ми бяха затворени.

Без да осъзнавам, ги чувах да плачат, да пищят, да заекват.

Старият ми живот – училищният театър, тренировките с мажоретките, откраднатите, припрени целувки с Тъкър под пейките на стадиона – беше някакво недостижи-

¹ Препратка към „Вълшебникът от Оз“ на Лиман Франк Баум. – Б. пр.

мо, нереално съществуване. Сладка и жестока магия, под чието въздействие бях живяла и която се изпари.

Не исках да се изправам срещу действителността, защото не отворих очи и когато можех.

Противих се до последната минута.

Противих се, докато Тъкър не влезе в болничната ми стая и не пъкна писмо между отпуснатите ми пръсти, които лежаха на чаршафа.

– Съжалявам – каза дрезгаво. За пръв път го чувах толкова смазан, несигурен. – Повече не мога така, не знам кога ще се събудиш. Не е честно спрямо мен. Прекалено млад съм за... – Гласът му заглъхна, столът му изстърга по пода, когато се изправи. – Наистина съжалявам, разбираш ли?

Исках да го спра.

Да призная, че съм будна.

Жива.

Добре де.

Почти.

Да кажа, че печеля време, защото не искам да ми се наложи да приемам новото си аз.

Останах със затворени очи, слушах как си тръгва.

Минути след като вратата се затвори след него, отворих очи и заплаках.

* * *

В деня, в който Тъкър скъса с мен с писмо, реших да се изправя лице в лице с музиката.

Някаква сестра заситни като мишка в стаята, движенията ѝ бяха припрени и умели. Огледа ме със смесица от бдителност и любопитство, сякаш съм чудовище, приковано към леглото. По бързината, с която се появи, осъзнах, че се е очаквало да отворя очи.

– Добро утро, Грейс. Чакахме те да се събудиш. Добре ли поспа?

Опитах се да кимна и веднага съжалих за самонадеяната си дързост. Умът ми плуваше. Усещах главата си подута и пламнала. Лицето ми беше напълно увито с бинтове, нещо, което забелязах още първия път, когато дойдох на себе си. Имаше малки цепнатини в превръзките за ноздрите, очите и устата ми. Сигурно приличах на мумия.

– Ами ще приема това леко кимване като съгласие! Дали не си гладна? С радост ще ти махнем тръбата и ще те нахраним. Мога да изпратя да ти донесат истинска храна. Струва ми се, че имаме хамбургери с говеждо и ориз и бананов кекс. Искаш ли?

Изпълнена с решимост да се изправя от собствените си пепелища, събрах всички физически и психически сили, които имах, и отговорих:

– Ще бъде много мило, госпожо.

– Веднага се връщам. Нося ти и други добри новини. Днес е денят. Доктор Шефилд най-накрая ще свали превръзките!

Опита се да вкара фалшив ентузиазъм в думите си.

Разсеяно завъртях пръстена на палеца си. Изобщо не бях готова да видя новото си аз. Независимо от това беше време да го направя. В съзнание бях, с бистра мисъл, трябваше да се изправя срещу истината.

Сестрата попълни таблицата си и излезе. Час по-късно доктор Шефилд и баба влязоха в стаята. Видът на баба беше за okayване. Измършавяла, сбръчкана, недоспала, макар и облечена в празничната си рокля. Знаех, че живее на хотел след пожара и води истинска война със застрахователната компания, в която беше застраховката ни. Ненавистна ми беше мисълта, че ѝ се налага сама да преживява проблемите. Обикновено аз правех онова, което трябваше да бъде направено за двете ни.

Баба улови ръката ми в своята и я притисна до гърдите си. Сърцето ѝ биеше неудържимо.

– Каквото и да става – избърса тя сълзите си със загубени, треперещи пръсти, – аз съм с теб. Чуваш ли, Грейси-Мей?

Пръстите ѝ замръзнаха над пръстена ми.

– Пак си го сложила – зяпна изненадана.

Кимнах. Страхувах се, че ако си отваря устата, ще ревна.

– Защо?

– Заради възраждането – отговорих просто. Не бях умряла като майка, но *наистина* имах нужда да се надигна от собствените си пепелища.

Доктор Шефилд се прокашля и застана помежду ни.

– Готова ли си? – Погледна ме с усмивка, в която имаше извинение.

Вдигнах палец.

Това е началото от останалата част от живота ми...

Лекарят бавно махна превръзките ми. Работеше методично. Дъхът му минаваше по лицето ми, миришеше на кафе, бекон и мента, от него се носеше и онзи клиничен, болничен мирис на найлонови ръкавици и дезинфектанти. Изражението му не издаваше чувствата му, съмнявах се, че изобщо има някакви. За него бях поредната пациентка.

Не ме насърчи с думи, докато наблюдавах как дългата, кремава лента се въртеше пред очите ми и ставаше все по-дълга. Доктор Шефилд премахваше и надеждите, и мечтите ми заедно с превръзката. Чувствах как с всяко завъртане на ръката му затапявам дъх.

Опитах се да преглътна буцата от сълзи в гърлото ми, погледът ми се насочи към баба, търсех утеха. Тя стоеше до мен, изпънала гръб като струна, вирнала брадичка, държеше ръката ми.

Опитвах се да отгатна положението по изражението ѝ.

Превръзките се трупаха на купчина на пода, а по лицето ѝ се изписваше ужас, болка и съжаление. Когато лицето ми остана напълно открито, тя вече изглеждаше като чо-

век, който иска да се скрие в себе си и да изчезне. На мен ми се искаше да направя същото. В очите ми запариха сълзи. Борех се с тях по инстинкт, казвах си, че няма значение. Красотата е временна дружка; в крайна сметка неизменно си тръгва и никога не се явява, когато наистина ти трябва.

– Кажете нещо – гласът ми беше натежал, нисък, непоносимо дрезгав. – Моля те, бабо. Кажете ми.

Наслаждавах се на начина, по който изглеждам, от както се бях родила. Бях красавицата на гимназията на Шеридан. Търсачи на модели спираха мен и баба, когато посещавахме Остин. Бях най-обещаващата актриса в училищния театър и член на отбора на мажоретките. Очевидно беше, ако не и очаквано, че бляскавата ми външност ще е моят билет към успеха. Имах руса коса, гъста и светла като слънцето над Тоскана, елегантен малък нос, пухкави устни, знаех, че външният ми вид ще ме изведе завинаги от този град.

Майка ѝ и плюнка не струваше, за щастие, Грейс е наследила красотата ѝ, чух веднъж госпожа Филипс да казва на госпожа Контрерас в бакалията. Да се надяваме, че ще има по-добра съдба от оная пачавричка.

Баба отвърна поглед. Толкова зле ли беше положението? Превръзките вече бяха махнати напълно. Доктор Шефилд наклони назад главата си, оглеждаше лицето ми.

– Бих искал най-напред да кажа, че сте момиче с голям късмет, госпожице Шоу. Онова, през което сте преминали преди две седмици... много други биха изгубили живота си. Всъщност аз съм удивен, че все още сте с нас.

Две седмици? Четиринайсет дни съм лежала в това легло, така ли?

Взирах се невидящо в него, не знаех какво вижда той.

– Възпалението в поразените участъци все още не е преминало. Имайте предвид, че по време на оздравителния процес кожата ви постепенно ще се успокоява, а съществуват и много възможности в пластичната хирургия,

които да обмислим, затова не бива да се обезсърчавате. Сега искате ли да видите лицето си?

Кимнах му половинчато. Трябваше да го преодоля. Да видя пред какво съм изправена.

Той стана и отиде в другия край на стаята, измъкна малко огледало от шкафче. Баба ми рухна на гърдите ми, раменете ѝ трепереха от хлипания, които разтърсваха слабото ѝ тяло. Лепкавата ѝ ръка стискаше моята като менгеме.

– Какво да правя, Грейси-Мей? Боже мой.

За пръв път в живота ми ме заля гняв. Това беше моята трагедия, моят живот. Моето *лице*. Аз трябваше да бъда успокоявана. Не тя.

С всяка стъпка, която доктор Шефилд правеше, сърцето ми все повече и повече замираще. Когато стигна до леглото ми, то вече беше някъде в краката ми и едва-едва биеше.

Подаде ми огледалото.

Вдигнах го към лицето си, затворила очи, преброих до три, след това вдигнах клепачи.

Не ахнах.

Не извиках.

Всъщност не издадох и звук.

Просто стоях и се вирах в личността пред мен – момиче, което не познавах и с което, честно казано, вероятно никога нямаше да се сприятеля – изглеждаше така, сякаш съдбата ми се смееше в лицето.

Грозната, неудобна истина беше следната: майка ми беше умряла от свръхдоза, когато съм била на три.

Тя не постигнала прераждането, за което копнеела. Така и не се надигнала от собствените си пепелища.

И докато гледах собственото си ново лице, проумях, че аз също със сигурност няма да го постигна.

* * *